STELIAN FILIP

CARTEA CU ZÎMBETE

Măsurătoare

Băieţelul bucălat
S-a-nvirtit pe lingă pat,
Sprijinit şi pe-ndelete,
Să nu cadă peste ghete
Şi, deodată, s-a văzut
Că se ţine... neţinut !
Micul dop
A pornit-o hopa-hop,
Spre-a vedea, neapărat,
Cit măsoară casa-n lat.
Însă paşii, cum să zic,
Unu-i mare, altu-i mic,
Şi, din cite mi se pare,
Asta nu-i măsurătoare,
Mai ales că pe alocuri
Cam alunecă pe tocuri

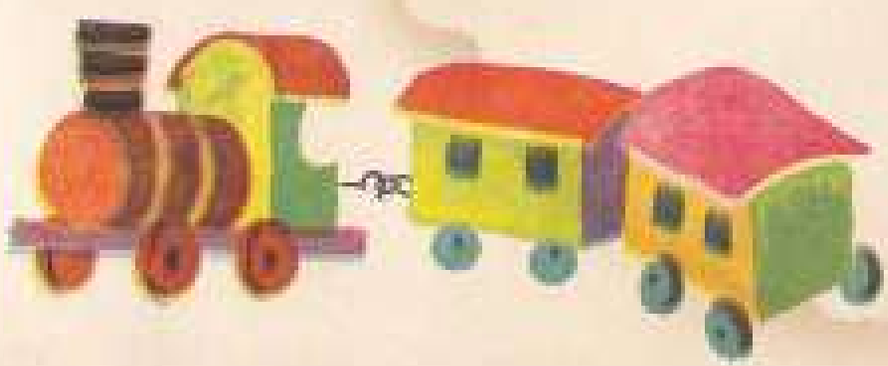

Şi cam face piruiete
Cînd se-mpiedică de ghete.

Surioară cumsecade,
Ţine-l tu, că uite-l, cade !

Muntele

Ochii tăi, fetiţă, spune,
Vor să vadă o minune ?
Vezi, afară,
Lingă scară,
Nu era nimic aseară,
Iar acuma, uite, este
O frintură de poveste...
Vrei să afli în ce chip,
Din pămînt şi din nisip,
A crescut în bătătură
Muntele-n miniatură ?

Au lucrat azi-noapte-aici
Milioane de furnici !

Fluturaşul

Scuturînd din aripioare
Foşnet cald, de catifea,
A venit în curtea mea
Fluturaş din lumea mare

Şi-n grădina de arnici
S-a culcat pe-un pat de floare,
Întinzînd frumos la soare
Două evantaie mici.

Stupul

Vezi, albinele au toate,
Mînecile suflecate
Şi zburind în mare grabă
Fac, ca gospodarii, treabă.
De la noi şi din vecini
Cară saci cu miere plini
Şi aşază în cămară
Rodul muncii dintr-o vară.
Iar pe iarnă, fiecare
Stă la cald — şi grijă n-are !

Stupul mic, lîngă pridvor,
Este „ceape"-ul lor.

Primul vis

Am un frăţior mai mic,
Cu minuţe de pitic,

Cu năsucul ţîmburuş
Şi cu ochii negri-tuş.

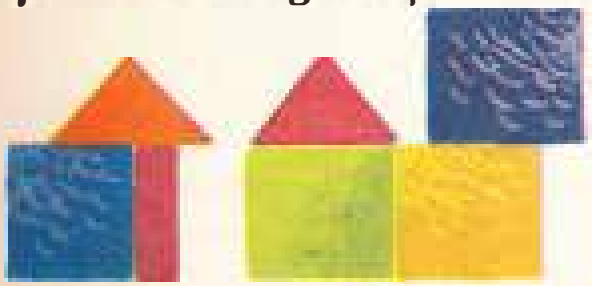

Cind e singur în odaie
Bocăneşte, coase, taie,

Dar îndată ce eu viu
Şi m-apuc să-nvăţ, să scriu,

El s-aşază, „hopa-mare !“
Pe un scaun, în picioare,

Şi, tăcut, ca un gîndac,
Urmăreşte tot ce fac.

Într-o zi, cu gesturi moi,
I-am prins umerii-amîndoi

Şi i-am pus o întrebare :
— Ce te faci cînd vei fi mare ?

El pe gînduri nu a stat,
Mi-a zimbit, îmbujorat,

Şi-a răspuns privind spre cer :
— Păi, ca tine... pionier !

Plîngăreaţa

Ce-are fata ? Ce să aibă :
Şi-a făcut, din joc, o zgaibă,
Şi de-atita : „Vai, vai, vai !“
Nu mai e cu ea de trai.

Dar, ţipînd aşa cit zece,
Cum o mîngîi, cum îi trece !
Spune tu : această boală
Nu se cheamă... rîzgiială ?

Necazul unei pisici

— Merg pe drum şi-mi văd de treabă,
Agresivă nu-s defel !
Mă zburlesc şi dau din labă
Cind mă latră vreun căţel.

Totuşi, unii ţinci, în droaie,
Cind mă văd că traversez,
Mă vînează cu pietroaie
...Cică-s tigru bengalez !

Fug atunci de-mi sar cipicii,
Într-o curte — şi-am scăpat !
Ce-ar zbughi-o ei, voinicii,
De-aş fi tigru-adevărat !

Fabulă cu un balon

Cu pieptul scos, ca un atlet,
Sănducu îşi umfla încet
Balonul nou
Primit cadou,
Care crescuse lung de-un cot
Şi-l întreba :
— Mai poţi ?
— Mai pot !

O nouă porţie de aer
Îl mai înfoaie, ca pe-un caier,
Şi socotind că-i prea de tot,
Sănducu iar :
— Mai poţi ?
— Mai pot !

Stringîndu-şi gura ca o mufă,
Băiatul inc-o dată suflă,
Balonul însă stă pe loc.

Apoi din nou :
— Mai poţi ?
— Mai... poc !

Morala :
Să nu te umfli în neştire
Cînd ştii că eşti aşa... subţire !

„Dacă mă gîndesc,
Nu sînt prost defel.
Ce să obosesc ?
S-obosească el !“

„Zău că sint isteț
Și «îl duc» niței.
Pentru ce să-ngheț ?
Las’ să-ngheațe el !“

Ambii, cum vedeți,
Sint „deștepți“ băieți.
Totuși, in sfîrșit,
Cine-i păcălit ?

„Calul“ fuge-n trap,
Și-alt gînd are-n cap :

Cine pe cine?

Sania, spre deal,
Lunecă zglobiu.
Un băiat e cal,
Altul vizitiu.

Dînd întruna bice,
„Vizitiu“-și zice :

Cursa

Mai la capăt, pe tăpșan,
Dolofan,
E un bostan,
Care, ditai cocoloș,
Stă turcește, ca un moș.
Dumnealui, băiatul care
Îl ochește din cărare,
Are chef, ca oaspete,
De semințe proaspete.
Zice el :

„Să-i vin de hac,
Uite, astfel am să fac :
Îl scobesc c-un bricegel
Cit să-ncapă mîna-n el,
Scot semințe, o grămadă,
Și-l întorc, să nu se vadă.
Nimeni n-o să poată spun
C-am făcut o stricăciune !

Și, pe loc, în mare grabă,
A pornit, furiș, la treabă.

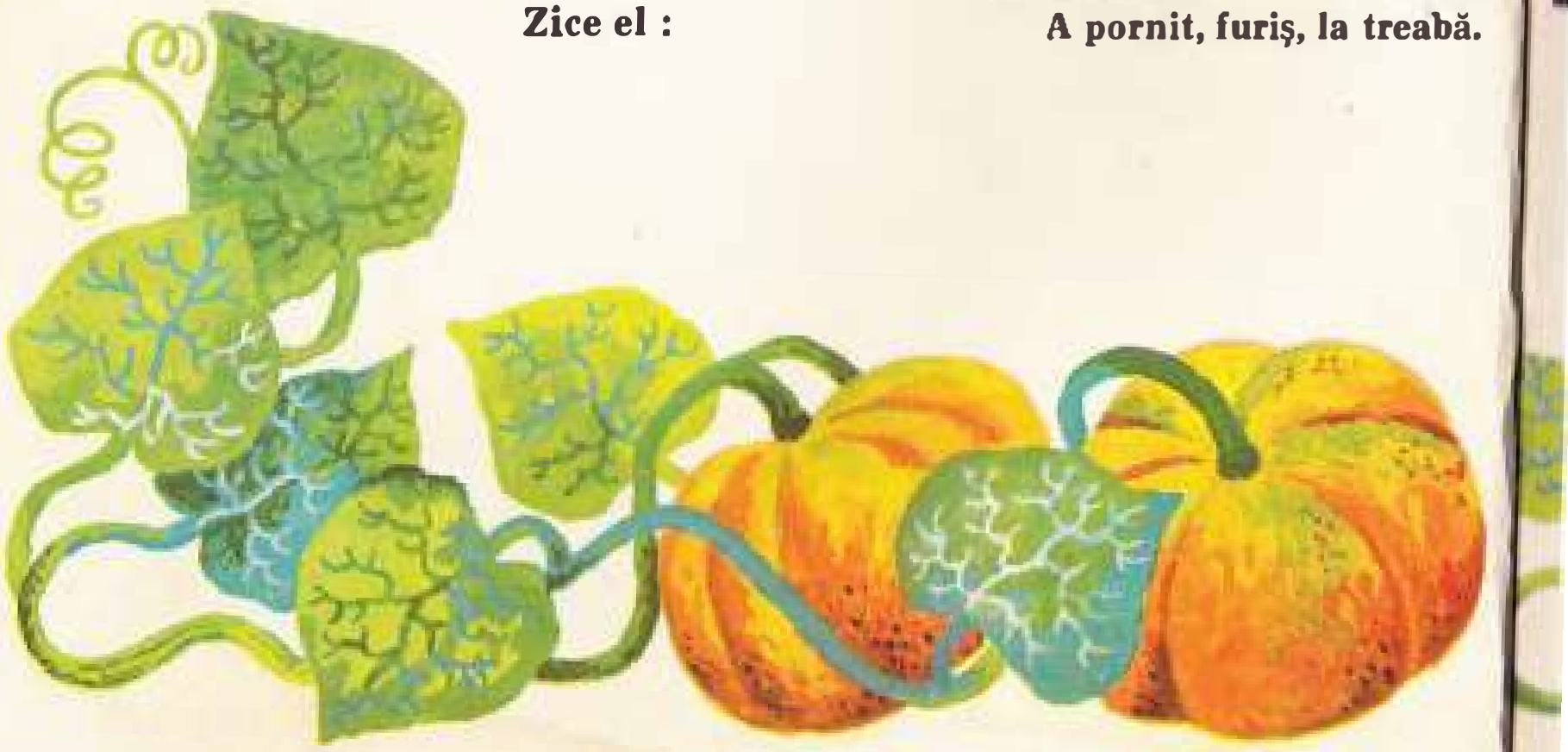

Dar cînd bagă mina toată
Ca s-o scoată
Încărcată,
Borta mică, mina groasă
Iaca nu mai vrea să iasă !

. . . . . .

Astfel şade supărat
Năzdrăvanul de băiat,

Pînă cînd, de-odată-i pică,
Din senin, o mină-n chică
Şi mi-l zgilţiie avan,
Ca pe hoţul de bostan !

I-a ţinut dovleacul mina,
C-avea vorbă cu stăpîna !

Ciocănitoarea

Toată ziua : „Poc, poc, poc !“
Bate-n pom ca-n poloboc
Şi în scoarţă îşi înfige
Picioruşele-cirlige,
Sprijinindu-se greoi
Pe cirligul dinapoi.

„Poc, poc, poc !“
Iar în cioc
Piguleşte din copaci
Mărgeluşe de gindaci,
Adunindu-şi demîncarea...

Şi-uite-aşa, ciocănitoarea
E, din zori şi pînă-n seară,
Sanitară voluntară !

Tuturor
Copacilor
Ea le dă, pe negîndite,
Consultaţii gratuite :

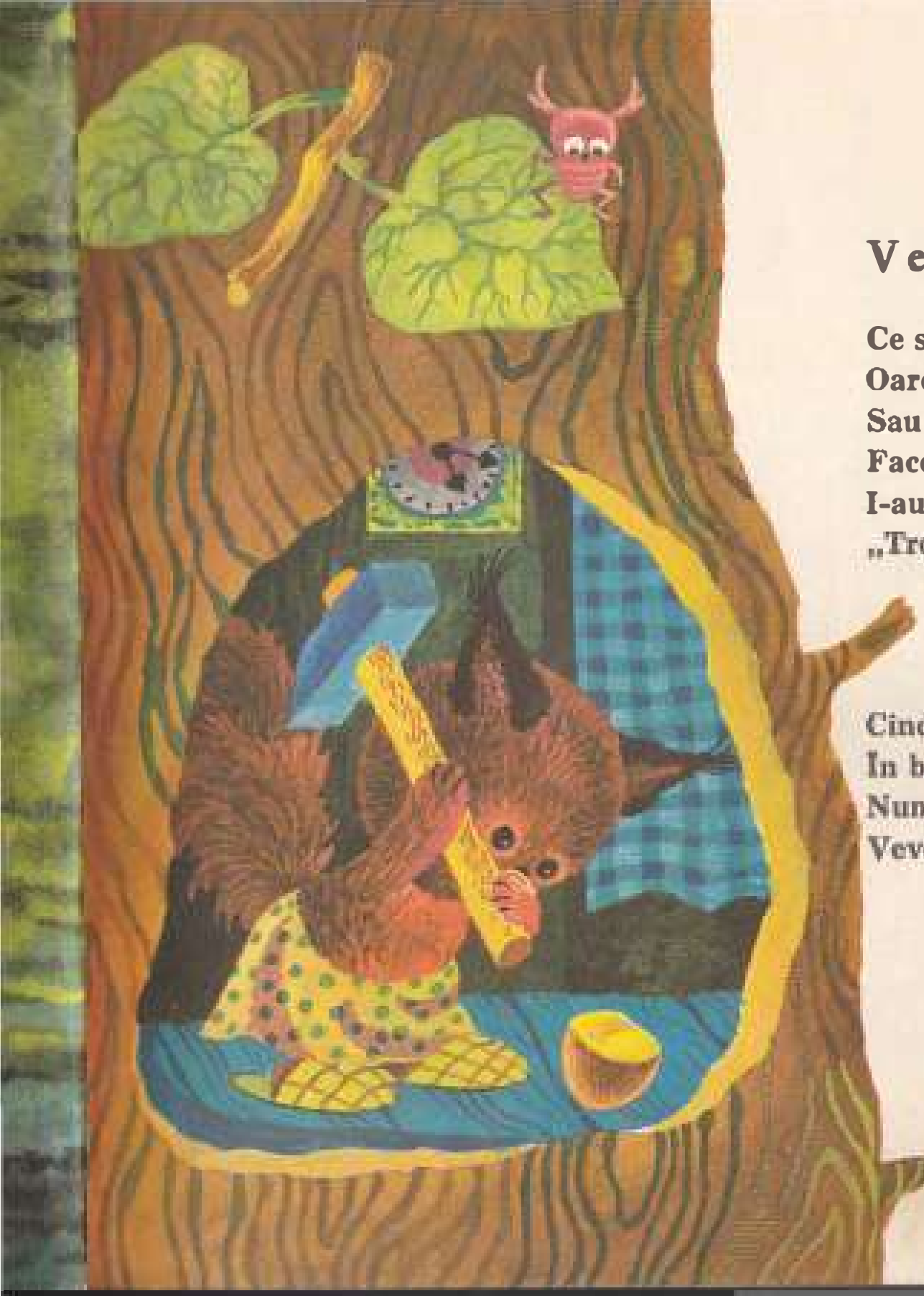

Veveriţa

Ce s-audė în copac ?
Oare-i scrîşnet de gîndac
Sau vreo carie ce-acuş
Face-n scoarţă rumeguş ?...
I-auzi... „Trosc !“ Apoi, din nou,
„Trosc !“ prelung ca un ecou.

Cind e vreme rea afară,
În bogata ei cămară,
Numa-n fustă şi-n papuci,
Veveriţa sparge nuci !

Ursul

Şade ursu-n vizuină
Fără foc, fără lumină,
Strins pe labe, ghemotoc,
Şi-nvelit numa-n cojoc.
În cămară şi în tindă
N-are urmă de merindă
Şi, de-aceea, supt de vlagă,
Doarme somn de-o iarnă-ntreagă.

Şi sugindu-şi cite-o labă
— Şi-aia scindură de slabă —
El visează în tăcere
Că e... fagure de miere !

Un viteaz

Tot fugind prin lăstăriș,
Mai pe-alături de cărare,
Iepurele, uite-l, sare
Și se-ascunde-ntr-un tufiș.
Un melc,
Codobelc,
Ce-și scosese la lumină
Trupul mic de plastilină
Din rotundul său ghioc,
Cînd îl vede-așa aproape
Este... cit p-aci să crape
Și se face ghemotoc.

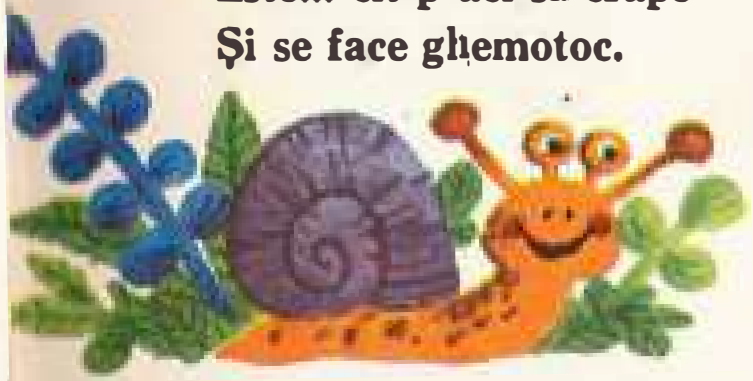

Urechilă
Mustăcește
Și-i grăiește
Plin de milă :
— Te-ai cam speriat, amice !
Ești teribil, n-am ce zice.
Cum văzuși că vin încoace
Te-ai și tras în carapace !

Și umflindu-se în blană,
Are poftă de dojană :
— Mă, tu, ăsta de pe jos !
S-ar putea să te cam mire,
Însă eu îți dau de știre
Că de neam sînt fioros
Da' nu vreau,
Că mi-i rușine,
Să mă iau
În colți cu tine.
Ce să rod
Dintr-un nod ?
Colții mei
Mari și grei
Vor o pradă pe măsură
Altfel... nici n-o duc la gură !

Şi cum stă cu-o labă-n şold,
Urechiatul,
Infoiatul,
Simte-n suflet un imbold
Să mai spună
Una bună :
— Cred că ştii şi tu că eu
Era să-l măninc pe Leu.
Să plesnesc
Dacă glumesc !
Ieri, trecind nepăsător,
Cum e felul meu, mă rog,
La un capăt de răzor
Dau de Leu într-un birlog
Şi îmi vine la iuţeală
Chef să-i trag o chelfăneală :
Sar la el,
Îl muşc niţel,
'L-iau de chică,
Fără frică,

Ce mai ! L-am făcut de ris
Şi-a tăcut, n-a zis nici „pîs"
Şi mi-l scarmăn sub picioare
Cit e dumnealui de mare.
Pe cind povestea „viteazul"
Cum se petrecuse cazul,
O lăcustă
Lungă-n fustă,
Cu reflexe de cristal,
Se-nverzeşte
Şi ţişneşte
Să asiste la scandal.
Balansind pe-o iasomie
Îi grăi, cu ironie ;
— Ia mai taci ! Nu ţi-e ruşine
Voinicoş de două chile ?
Leul „scărmănat" de tine
„Era mort de zece zile !

Şcolăriţa

Fata a-nvăţat să scrie
Gize negre pe hirtie,
Ce ii joacă dinainte,
Rînduite în cuvinte.
Face gărgăriţe mici
Şi bondari, şi licurici,
Şi pe-alocuri, mai mărunte,
Pune virgule şi puncte.

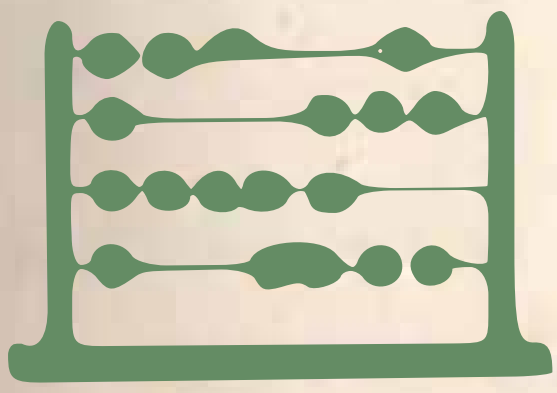

Iar ca semn... particular,
Ce arată foarte clar
Că fetiţa e la şcoală
Şi că scrie cu cerneală,
Şi-a mai pus (cam zăbăuc !)
Un punct mare... pe năsuc !

Tablou de primăvară

Lumină... Pomii prin grădini
Şi-au pus turbane mari, de floare.
Pământul ţese rădăcini
Şi urcă seve noi spre soare.

Trei vrăbii ciripesc cit zece,
Doi piersici tineri parcă ard,
Şi-un liliac, spre cine trece,
Zimbeşte-ntruna, peste gard.

Prin iarba cit un puf de mare
Cad bani mărunţi de alb curat
Şi, cu mărgele pe spinare,
Ies boii-popii la arat.

O mierlă fluieră din nai
Săltind pe-o creangă de lumină,
Păianjenul, pe-un fir de pai,
Urzeşte ţesătura-i fină

Şi-o gărgăriţă, din senin,
Răsare-n florile puzderii,
Părind o broşă de rubin
Pe bluza albă-a Primăverii.

Lumini în noapte

Luna, lampă suspendată
De al cerului tavan,
S-a ivit ca şi-altă dată
Albă-n noaptea de catran

Şi-a-nceput să-şi urce-n slavă,
În scrinciobul ei uşor,
Abajurul ca o tavă
Dată, ieri, la spoitor.

Peste codri, peste luncă,
Peste dealul adormit,
Raze palide aruncă
Lunecind la infinit...

Stelele-ncrustate-n boltă
Tremură deasupra ei
Şi din trena lor învoltă
Toarnă ploaie de scintei.

Dar, deodată, alte stele
Aşezate-n şir, frumos,
Printre dealuri şi vilcele
Se aprind departe, jos...

Şi urmindu-şi luna mersul
Vede-n drumul ei rotat
Cum că însuşi Universul
Este mult mai luminat !

Noapte pe mare

P e stepele mării aleargă furtuna...
Din ape se iscă, gigantică, luna

Şi braţe spumoase o prind, o scufundă,
La fel ca pe-o minge de aur, rotundă,

Apoi o aruncă, atita de sus,
C-abia o să cadă, în zori, la apus.

În livadă

Pînă-n briu pictaţi cu var
Ne îmbie perii, merii ;
Sus, pe ramuri, prin frunzar,
Joacă roadele, puzderii.

Şi cum stau aliniaţi,
Aşezaţi în rînduri rare,
Parcă pomii, încărcaţi,
Vor pleca la defilare.

Două mere

Se privesc, aduse-n piaţă
Două mere, faţă-n faţă.
Zice unul (vorbă multă) :
— Măi, „mericule“, ascultă,
Te cunosc, ţi-o spun pe şleau,
Dar... de unde să te iau ?
De frumoşi sintem asemeni
Şi leiţi, ca fraţii gemeni.
Nu cumva dăduşi în roadă
Tot cu mine-ntr-o livadă ?

Celălalt, zimbind, răspunde :
— Noi, fraţi gemeni ? Da' de unde !
Chit că ţi s-o fi părînd,
Nu ne-am cunoscut nicicînd.
Cit despre asemănare,
Nu e lucru de mirare :
Ne-au crescut doi inşi, departe,
Însă... dup-aceeaşi carte.

Gutuile

Peste pomii din grădină,
Noaptea cea cu lună plină

A zvîrlit bănuți de brumă,
Ca o pulbere de spumă,

Iar gutuile-nghețate
— Dropii mari, întîrziate —

S-au desprins pe rînd de ramuri
Și-acum rid spre noi, din geamuri !

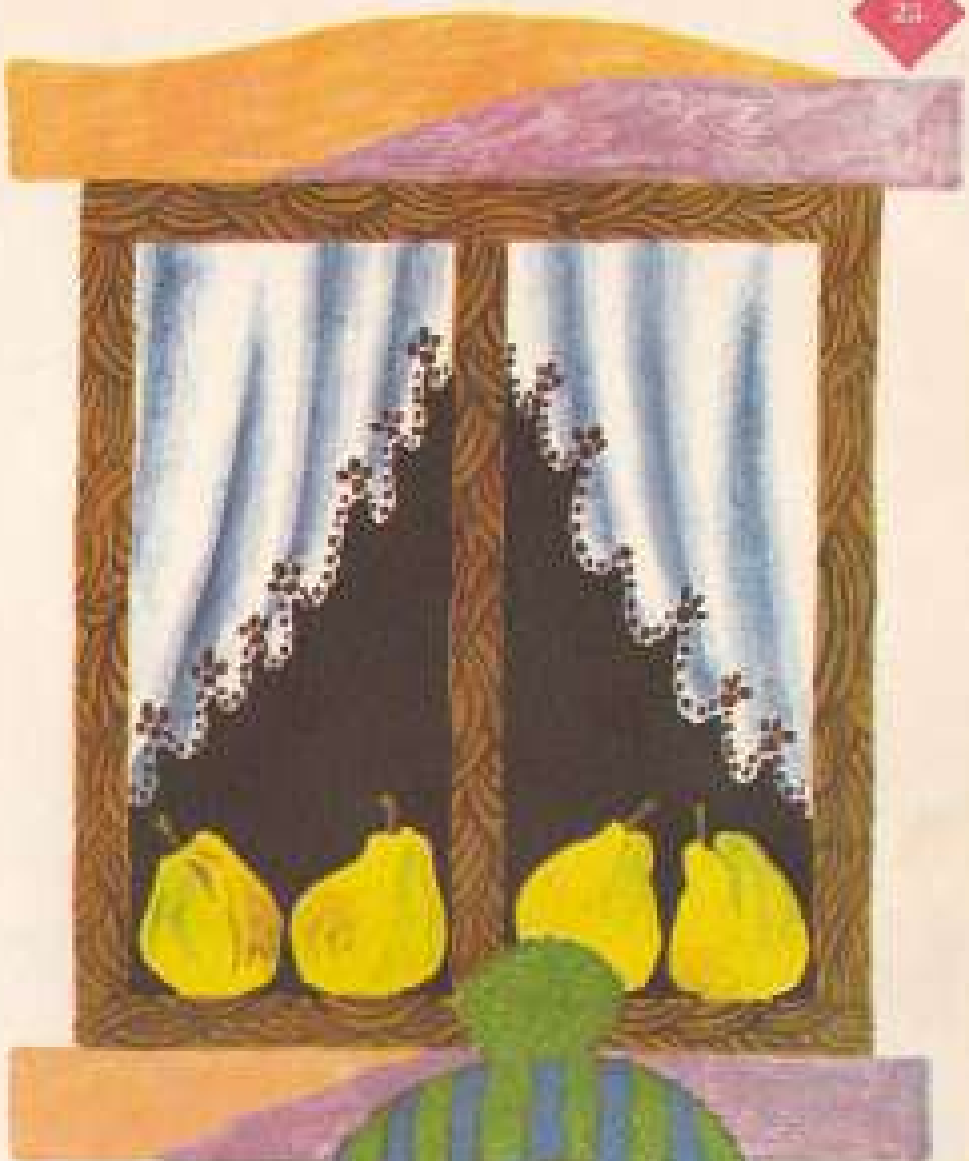

La chioşc

— Uf, uf, uf,
Ce mai zăduf !
Zice-o gărgăriţă care
Pare
Că usucă-n soare
Stropi de tuş, pe aripioare !

Aş sorbi întreg un strop
Foarte rece, de sirop,
La pahar de nalbă
Albă,
Sau, mai bine, chiar la halbă !
Unde-o fi, sub care floare,
Chioşcul de răcoritoare ?
Păpădia, de căldură,
S-a făcut o boare sură
Şi-a zburat spre arătură.
Muşeţelu-i mititel,
N-are apă pentru el !
Trandafirul, ici, devale,
Ţine roua în petale
Pentru setea dumisale !
Uite colea o umbrelă,
Colorată-n acuarelă !
O ciupercă
Unde sper că
Poţi să stai din zori în seară,
Ca-n grădinile de vară...

★

Gărgăriţa-n nou decor
Stă la masa c-un picior
Şi-i serveşte un bondar
Un strop rece, de nectar !

Rugăminte

Fluture, de unde ai
Bogăția de pe strai ?

Care mină ți-a pictat
Trupul mic și tremurat

Făcînd cercuri, puncte, linii,
Cu vopselele grădinii ?

Uite, jocul tău cuminte
Îl opresc cu-o rugăminte :

Cînd o fi să-ți termini toate
Zilele ce ți-au fost date,

Să cobori, de nu ți-e greu,
Ici în insectarul meu.

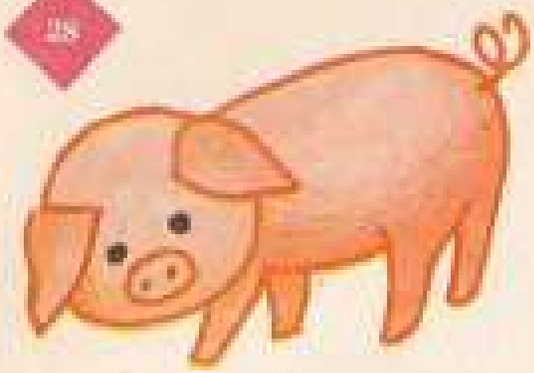

Purceii

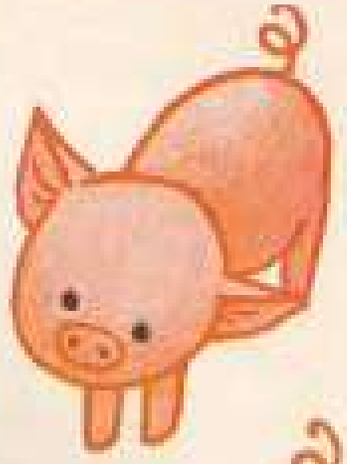

Parcă-s niște dovlecei
Lunguieți și rotofei

Dați de-a dura — doar atit
Că-ntr-un cap au ochi și rit,

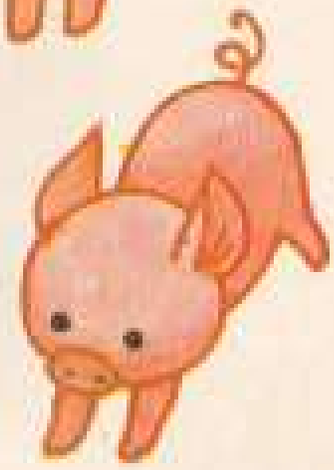

Iar in celălalt, codiță,
Cite-un circeluș de viță

...Și, pe toți îi cheamă Ghiță !

Îngîmfatul

S-a-nfoiat curcanul,
De-a umplut maidanul,

Şi rotindu-şi coada
Ar bloca şi strada.

Este roşu tot
De necaz, socot,

Că, pornit pe glume,
I-am strigat în lume :

— Sic, că n-ai mărgele
Roşii c-ale mele !

N-o vedea şi el
Că eu n-am defel ?

Hîrjoana

Un zgîmboi c u ochi de tuci
Dă cu bita în uluci.
Dincolo de gard, Grivei
Zice printre colţi : — Ce vrei ?
Cată-ţi, mă, de drumul tău,
Că mă supăr şi-i de rău !
Ţi-ai găsit ! La o adică,
Crezi că-i e de-un cîine frică ?
Şi zgimboiul bătăios
Dă cu bita mai vîrtos.

Îi înghiondură la bite,
Uite-aşa, să-l întărite,
Că uluca pîriie
Şi dulăul mîrîie,
Pînă cînd, printr-o spărtură,
I-a-nhăţat ciomagu-n gură
Şi, să vezi, acum e-acum :
A sărit Grivei în drum !
Fuge ţincul, nu aşteaptă
Să pornească luptă dreaptă !
Ce, te paşte binele
Cînd te pui cu ciinele ?
Dup-o oră de-alergat
Cică puştiul a scăpat...
S-a ales, prieteni dragi,
Doar c-o gaură-n nădragi !

Un pachet fără adresă

Moș Gerilă e-ncurcat :
Oare ce s-o fi-ntîmplat ?
De pe scenă, strigă-ncet
Că mai are un pachet
Dar, din cîte înțeles-a,
Nu-i mai vede clar adresa...
Moșul, darnicul și bunul,
A chemat pe cîte unul
Ca să deslușească bine
Nu cumva i se cuvine ?
Însă toți îl pun la loc,
Parcă s-ar feri de foc !
Vreți secretul ? Să vi-l spui :
Drept adresă scrie : „CUI
VA RĂMÎNE CORIGENT"

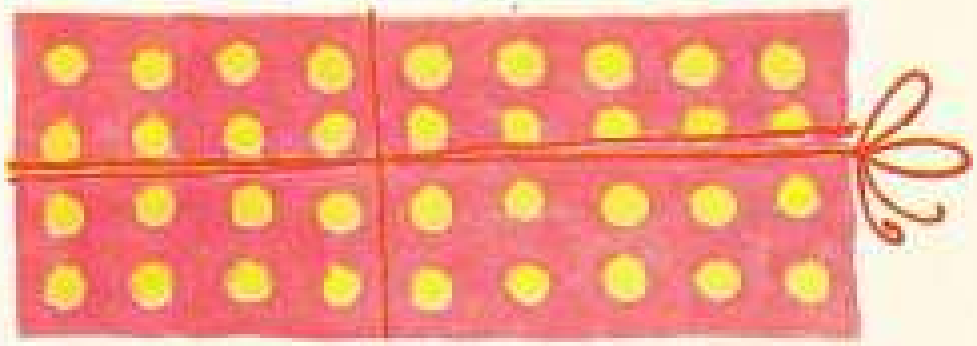

(Dacă e, cumva, prezent !)

Moș Gerilă, alb de-omăt,
Își ia darul îndărăt
Și glumește într-o doară :
— O să mai încerc... la vară !

Sus pe deal sau prin zăvoi
E mai mare peste oi,

Iar o dată-n săptămînă
Se coboară de la stînă

Să ia pentru ciobănei
Sare, zahăr sau ulei.

Şi, cum văd, e mindr
Că pe uliţi cind răsar

Cu hazoasa lui ţinută
Toţi copiii îl salută,

Năvălind cu liota :
— Să trăieşti, Măria

Împăratul

N-are strai cu vreo zorzoană,
Nici peste urechi coroană,

Dar s-a învăţat tot satul
Să ii zică „Împăratul".

Nu se supără defel
Pentru asta, fiindcă el

E un ciuş
De măgăruş
Îmbrăcat ca-n strai de pluş

Şi, nepăsător la glume,
Are rostul lui pe lume :

Vulpea

Cumetrica e bolnavă,
Pare-se de-o boală gravă,
Că s-a ascuțit de tot
De la coadă pin' la bot.
De vreo două luni încoace
Orice-ar drege, orice-ar face,
Vulțoarea-i merge prost
Și de-aceea... ține post !

Iute, chiar în astă clipă,
Corbul, iute de aripă,
Se lasă pe-o creangă sură
Cu un boț de brinză-n gură.

Vulpea-l ia c-un plan subțire :
— Ești mai chipeș ca un mire
Și, cum m-am convins odată,
Ai o voce minunată.
Ce ai zice, prin urmare,
De mi-ai face o cîntare ?
(Știți, să-i cadă-mbucătura
Cînd o vrea să casce gura !)

Corbul însă o măsoară,
Își ia brinza-n subțioară
Și rizînd îi zice : — Lasă...
Cînt mai bine după-masă !

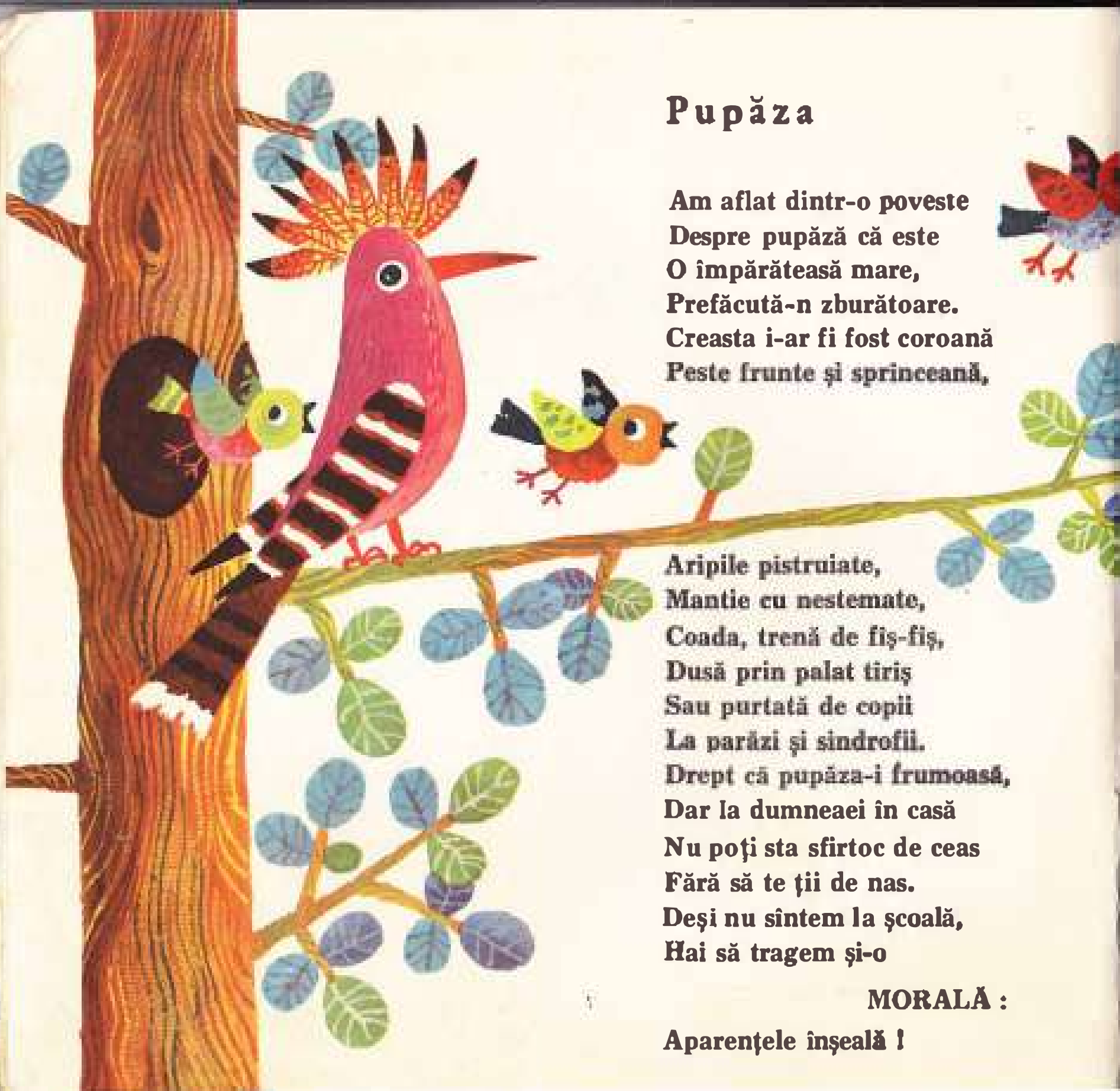

Pupăza

Am aflat dintr-o poveste
Despre pupăză că este
O împărătească mare,
Prefăcută-n zburătoare.
Creasta i-ar fi fost coroană
Peste frunte şi sprinceană,

Aripile pistruiate,
Mantie cu nestemate,
Coada, trenă de fiş-fiş,
Dusă prin palat tiriş
Sau purtată de copii
La părăzi şi sindrofii.
Drept că pupăza-i frumoasă,
Dar la dumneaei în casă
Nu poţi sta sfirtoc de ceas
Fără să te ţii de nas.
Deşi nu sîntem la şcoală,
Hai să tragem şi-o

MORALĂ :

Aparenţele înşeală !

Motanul

După cit e de vărgat,
Pare tigru-adevărat.
Gheara (ăsta-i adevăru')
E asemeni cu-a lui văru',
Ochii, coada, mersul chiar,
Îl așază-alături, clar,
Ba mai seamănă, cum zic,
Și pe la mustăți un pic !
Totuși, printre dobitoace
Nu pricepe cum se face
Că îi știu, la o adică,
Numai șoarecii de frică ?

Ceasul şi dicţionarul

După ce şi-a făcut datoria
La aceeaşi oră matinală,
Zbirnîindu-şi prelung soneria
Ca să plece copilul la şcoală,

Ceasul de masă-mpăunat un pic,
Striga, bătîndu-se cu limbile-n piept :
— Din puştiul ăsta n-ar ieşi nimic
De nu m-aş îngriji eu să-l deştept !

Un dicţionar, aflat nu prea departe,
I-a răspuns cu ironie : — Mde...
Ascultă, amice, dacă ştii carte,
Deschide-mă la litera „D“,

Şi-o să-nţelegi destul de repejor
(Chiar de,nu eşti prea tare la citire)
Că-ntre „deştept“ şi-ntre „deşteptător“
Există, totuşi, o deosebire !

Tocilarul

Un şoricel, ştiind zicala
Că „Cine are carte are
Şi parte", îndrăgise şcoala
Şi studia cu-nverşunare.

Stătea chircit, cu botu-n file,
Într-un ungher întunecat
Şi ronţăia de-un car de zile
(La propriu, nu la figurat.)

Dar într-o zi, cînd se-adîncea
Cu trup şi coadă în lectură,
Văzu un animal că vrea
Să-l ducă, pare-se, spre gură,

Şi needificat defel
Asupra sa, găsi cu cale
Să-ntrebe bietul şoricel :
— Mă iartă, cine eşti matale ?

— Pisica ! Neamul şoricesc
Mă ştie ca pe-un popă tuns !
— Pisica ? Eu de cînd citesc,
La lecţia-asta n-am ajuns !

Am o cultură foarte mică
De care, zău, îmi e ruşine...
Cu ce te-ocupi, madam pisică ?
— Înfulec şoricei ca tine !

Sacul şi acul

Sub şopron, luciosul ac
Împungea de zor un sac,
Însă chiar din prima clipă
Sacul se trezi că ţipă
Şi răcneşte foarte tare
(Fi'ndcă ştiţi ce gură are) :

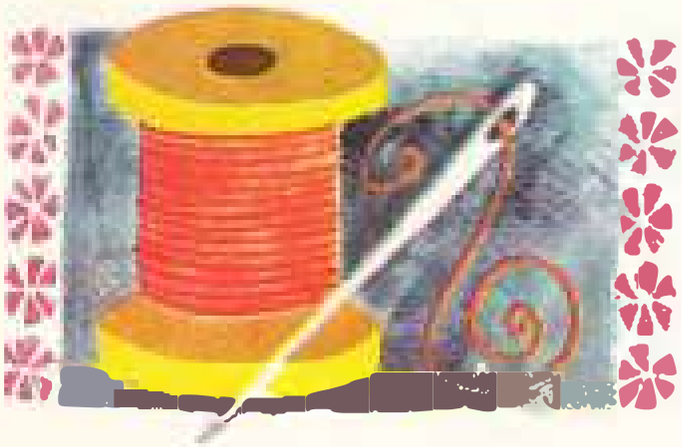

— Ce-mi faci, mă, ca un bezmetic ?
— Îţi articulez un petic !
— Tocmai pe-ăsta ţi-ai găsit ?
Nu vezi că nu-i potrivit ?
— Eu îl văd destul de mare...
— Da, dar nu e la culoare
Şi eu vreau, măcar din stradă,
Că-s cîrpit să nu se vadă !

MORALA :

De se vede sau nu se,
Petecul tot petec e.
În nădejdea că astupi,
Bine e... să nu te rupi !

Fabula celor două gume

Zice-o gumă altei gume,
Supărată binișor :
— Soro, pentru ce anume
Sîntem „mama proștilor“ ?

Că intervenim puțin
Cind condeiul mai greșește ?
Păi e și-un dicton latin :
„A greși e omenește“.

Prin urmare, și-un deștept
Cu-o greșeală, două, merge
Pe cind prostul, ți-o spun drept,
Asta... n-are nici ce șterge !

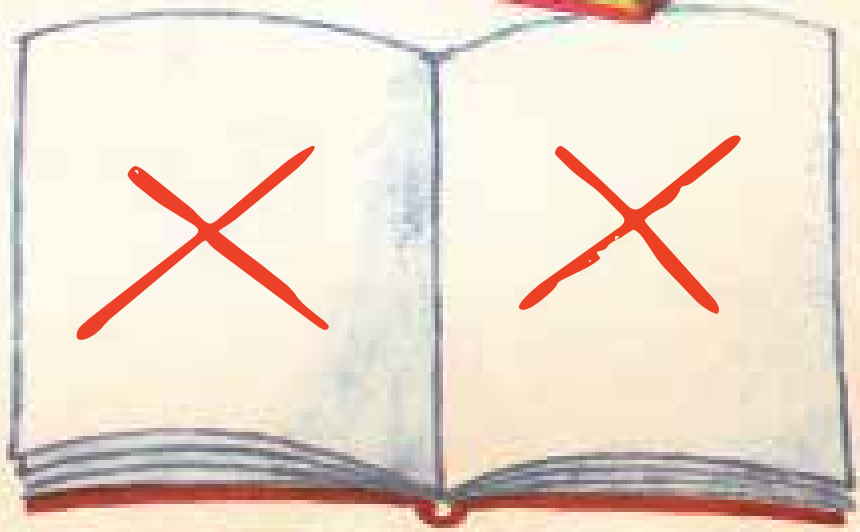

Dialog

— De unde ştii, gingaşă rîndunică,
Să umbli ţări şi mări, şi să revii,
Tu, printre zburătoare-atît de mică ?

— E simplu ! De mirare să nu-ţi fie
Secretu-acestor lungi călătorii :
Cunosc şi eu puţină... geografie !

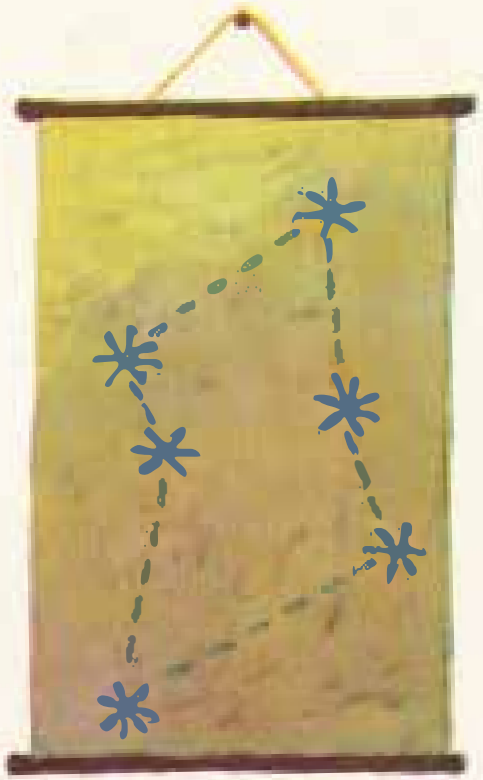

Cultura buretelui

Buretele, umflat de apă,
C-abia putea să mai încapă
În porii supra-saturaţi,
Zicea : — Vă rog să admiraţi
Cu cîtă uşurinţă pot
(Caz unic pe pămîntul tot !)
Să-nghit o tablă de formule
Cu fracţii, radicaluri, nule,
Ce altora le dau de furcă
Încît abia se mai descurcă !

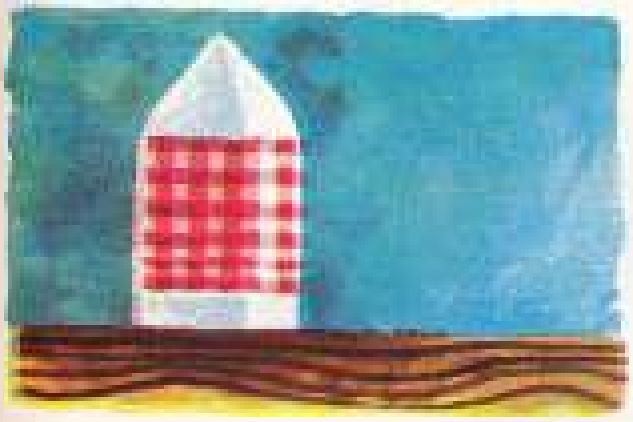

— Eşti formidabil, ce să zic !
(Vorbi un vîrf de cretă, mic.)

Înghiţi cu sete cifre, mii,
Însă nici una nu reţii :
La prima stoarcere (afară)
Cultura ta e... apă chioară !

Plata trufiei

Un curcan, fălos de neam,
Își zărește chipu-n geam
Și fiind, din cite știu,
La fizică ageamiu,
Încit nici habar nu are
Ce înseamnă „reflectare“,

Și așa, nitam-nisam,
A sărit cu ciocu-n geam
(La scandal, ați înțeles !)
Dar din luptă s-a ales
Niţeluş cam dezumflat
Și cu moțul... retezat !

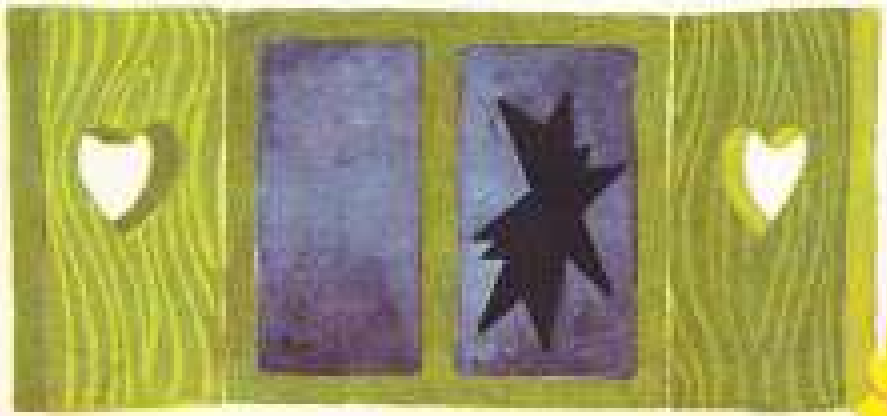

S-a pus pe bolborosit :
— De pe unde-a răsărit
Alt curcan în curtea mea ?
Ia te uită ! Parc-ar vrea
În mișcări să mă imite !
Asta nu i-o voi permite !

O mică deosebire

Explica broasca țestoasă
Unui fluture incult :
— Eu trăiesc grozav de mult
Și sînt foartă sănătoasă

Că din timpul meu enorm
Circa vreo trei sferturi... dorm !

— Ce spui, soro ? Curios !
D-aia porți cu tine țeasta ?
— Sigur !
— Dar în vremea asta
Cel puțin... visezi frumos ?

— Da. Cînd somnul mi-e ușor
Vultur mă visez — și zbor !

— Bravo ție ! (filfii
Fluturașul colorat)
Eu... trăiesc numai o zi,
Însă zbor cu-adevărat !

Tiuga şi harbuzul

Tiuga, intinzîndu-şi vrejul,
S-a urcat pe-un gard de spini
Pînă i-atîrna gîtlejul
În ogradă, la vecini,

Dacă nu te superi, spune
(Că eşti primul intîlnit)
Oare nu te-a uluit
Marea mea... ascensiune ?

Iar harbuzul i-a răspuns :
— Nu-mi prea pare vreo scofală.
Ai ajuns unde-ai ajuns
Dar sub coajă eşti cam... goală !

Şi zărind sub ea, la soare,
Un harbuz burduhănos,
I-a strigat, privind in jos :
— Bună ziua, frăţioare !

Necazul ariciului

Se privea ariciu-n unda
Unui ochi de lac sticlos,
Contemplîndu-şi lung rotunda
Formă-a trupului ţepos

Şi ofta : — Ce lume rea !
De cînd sînt, eu n-am plăcerea
De-a simţi, pe pielea mea,
Ce înseamnă mîngîierea !

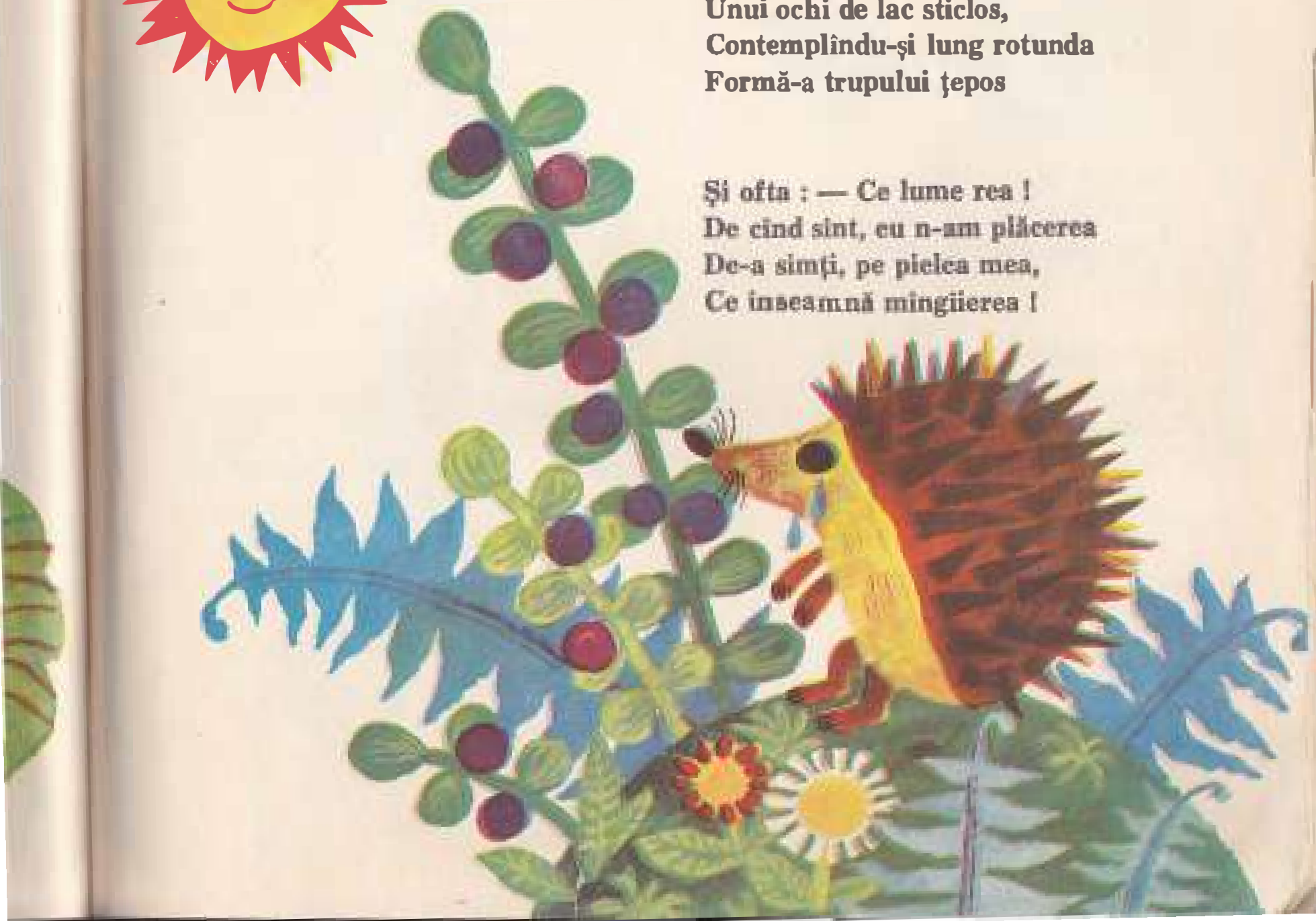

Sifonul

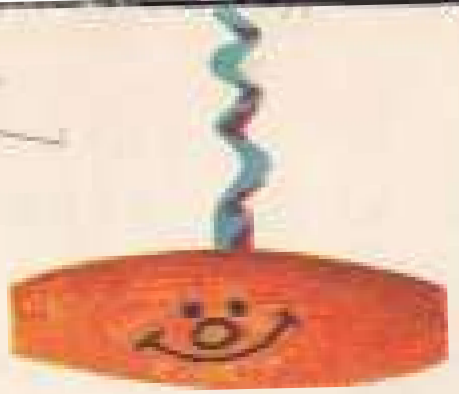

Nu știu ce nu-i convenea
Pe tejghea,
Unde stătea,
Că sifonul tot pufnea.

Sticlele de Murfatlar,
De Fetească și Cotnar,
Îl priveau din galantar

Fără să-nțeleagă-anume
Dacă vrea să facă glume
Sau s-a-nfuriat pe lume.

Dumirit, un tirbușon
Ce se-afla lîngă sifon
Zise, cu ironic ton :

— Fiți pe pace, că nu crapă,
Nici n-o să se-ncaiere !
Dumnealui e... niște apă
Care își dă aere !

apă,

Combativitatea peniţei

Peniţa, spirit ascuţit,
Ardea de-un dor nepotolit :
Să dea, în orice-mprejurare,
O lecţie de comportare.
Urmindu-şi ţelul constructiv
Era exemplu combativ
Găsind, pe unde-ar fi umblat,
Cîte-un aspect de criticat.
Din observaţiile sale
Umplea puzderie de coale
Cu foiletoane, epigrame,
(Aveau chiar haz, vreo două grame)
Cu monologuri şi cuplete
Înşiruite în caiete
Unde vedeai, din loc în loc,
Ca ilustraţie, un toc
Ce-o ajuta pe dumneaei
Să facă treabă cu temei.

Eu n-am de zis nimic urît
Despre peniţă — doar atit :
Că-n cele spuse pe hirtie
Făcea... greşeli de-ortografie !

Lauda muştelor

Muştele s e lăudau mereu :
— Noi sîntem prietene c-un leu !
Şi are un colte !
E de-ajuns cineva
Să-l revolte
Aşa, doar un pic,
Că il şi preface-n
Mizilic !

Numai cu noi
Se poartă frumos,
Ba chiar respectuos
Peste măsură.
Cite una ii intră
În gură,
I se plimbă
Pe limbă
Şi nu-i trece prin cap
Să facă... clap !

— Am văzut
(Bizii un bondar)
Dar nu mi s-a părut
Extraordinar.
Secretul vi-l spun eu
(Deşi n-am rimă-n „ips")
Este un leu
... De ghips !

Curajul broscoiului

Văzînd cum barza controlează pas cu pas
Apa din baltă şi noroiul,
Broscoiul,
În loc să o zbughească-n stilul „brasse",
Şi-a zis : — Ia să rămin pe loc !
Ce tot mă sperii eu de-un cioc ? !
Să fac pe leul, pînă una-alta,
Şi jur că nu mai calcă balta.

Avînd o treabă, n-am mai stat
Să văd cu ochii mei ce s-a i-ntîmplat,
Da-n cazu-acesta e la mintea tuturor :
MORALA :

...se-nghite uşor !

Nedumerire

Un fierar (firtate cu Tîndală)
Ofta amarnic, lingă nicovală :
— Ciudată
Roată !
Eu o fac patrată,
Că nici Pitagora n-ar fi în stare
Să ii găsească vreo eroare,

Iar ea, în timpul cît o-ncerc
Băgată-n osie, pe drum,
De fiecare dată, nu ştiu cum,
Se strică şi devine... cerc.

În acest caz discuţii nu încap :

MORALA :

e cam tare de cap !

Fabula invidiei

— Să fii vultur, ce mare scofală !
De stai să faci o socoteală
Rezultă diferența din puțin :
Un cioc ceva mai... acvilin,
Niște gheare (nu prea estetice)
Două aripi, mai mult petice,
Un gît golaș, cu pielea roză
Și restul... poză !

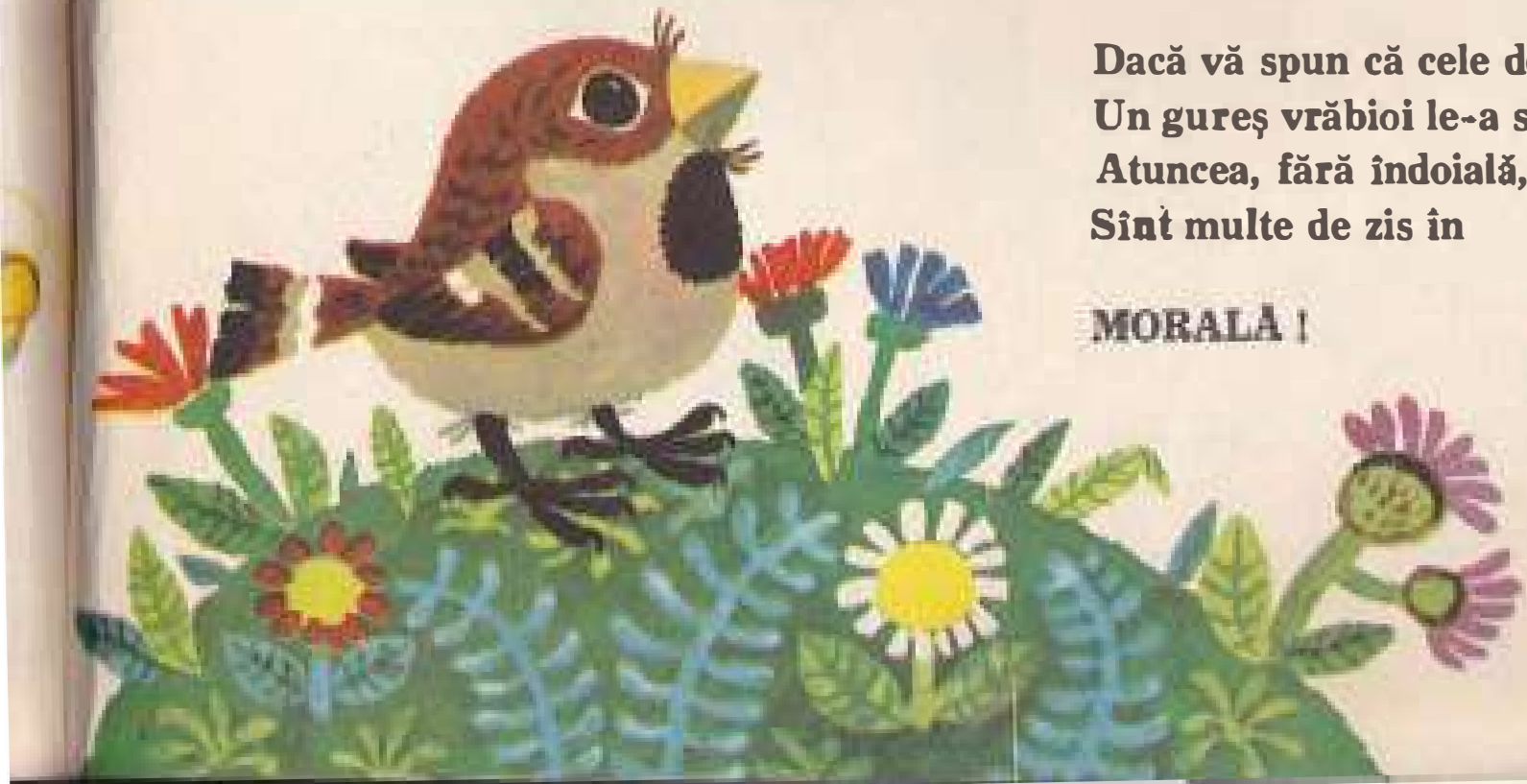

Dacă vă spun că cele de mai sus
Un gureș vrăbioi le-a spus,
Atuncea, fără îndoială,
Sînt multe de zis în

MORALĂ !

Concert într-un laborator

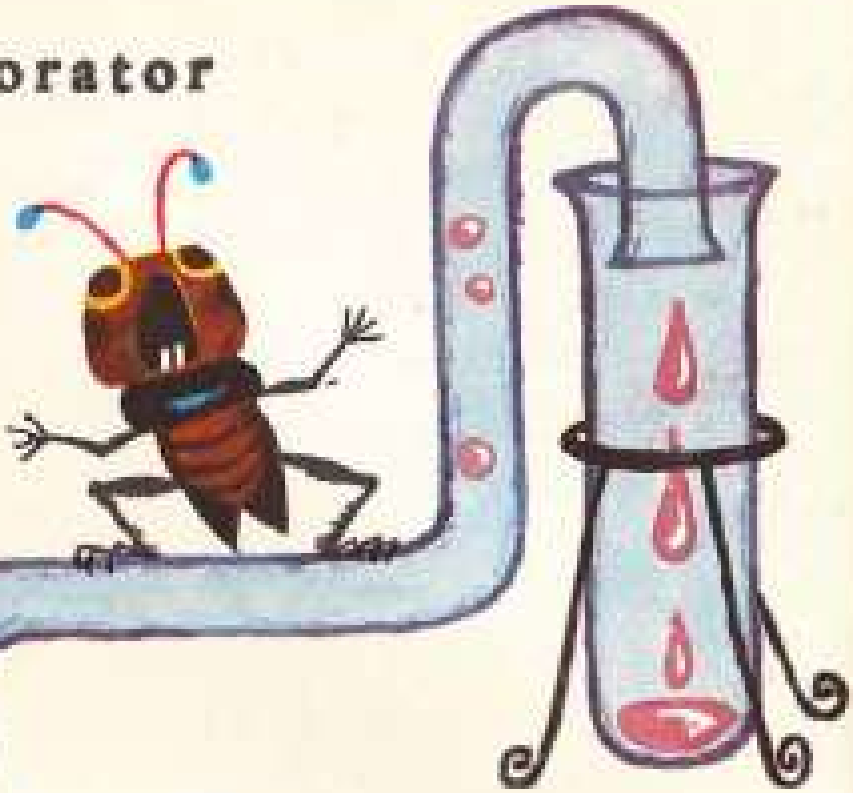

Un greiere cu voce de tenor
A nimerit într-un laborator
Unde se complăceau să existe
Mai multe obiecte „realiste".
— N-avem nevoie de cîntare !
(I-a zis o eprubetă oarecare)
Eu fac experienţe de chimie,
Iar ţie
Îţi zbirniie prin cap o melodie.

Greierele s-a făcut că n-aude
Aceste vorbe nedrepte şi crude
(Deşi, fără-ndoială,
Are-o ureche foarte muzicală)

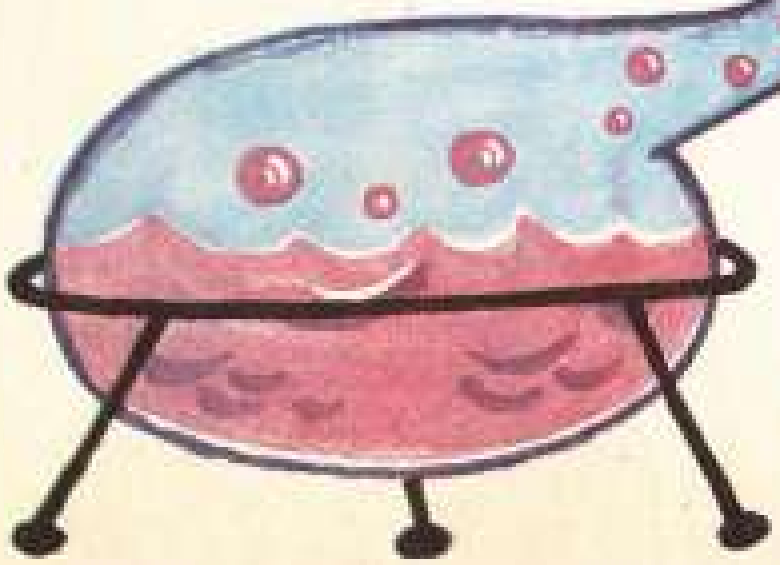

Şi sfidînd ostentativu-auditoriu
Şi-a ţîrîit întregul repertoriu.
Curios ! Chiar de la pauză,
(Nu se ştie din ce cauză)
În întregul laborator
Experienţele ieşeau mai uşor !

MORALA :

spulberă orice temei de ceartă
Ce s-ar ivi între ştiinţă şi artă.

Judecata porcului

Un porc obez și rîmător
Se-nchipuia judecător
Într-o instanță cam ad-hoc,
Constituită lingă troc,
Și da sentințe-originale
După criteriile sale :

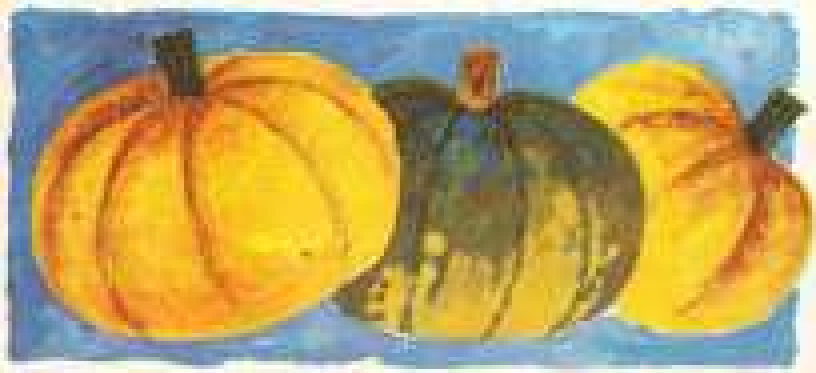

— La strugure, băgai eu seama,
Cînd îl mănînci, se scurge zeama.
Din pepenele verde, zic,
Rămîi în gură cu nimic.
Cel galben nu-i mai breaz nici el.
Da' parcă tot inghiți nițel.
De mere — crude sau compot —
Te balonezi și-atita tot !
Porumbu-i tare, bată-l sfinții,
De parc-ar vrea să-ți rupă dinții
Iar griul va, ca să-l faci zob,
Să-l treci prin falcă bob cu bob
Și asta, m-am convins ușor,
Este o treabă fără spor.
Deci hotărăsc, s-audă veacul :
Pe locul unu e... dovleacul !

Peste-un minut, de nu mă-nșel,
L-am și văzut cu rîtu-n el !

Oul struţului

Eveniment în parcul zoologic !
Un struţ s-a ouat
(Fapt cît se poate de firesc şi logic !)
Dar împrejur s-au strîns imediat

Nişte comentatori,
Cunoscuţi ca făpturi competente,
Foarte amatori
De asemenea evenimente.

— Mde, frumuşică treabă !
Scîrţîi din cioc o bibilică.
De n-aş fi atit de gingaşă şi slabă
Şi oul meu ar fi cit ăsta, la adică!

— Ptiu, nu-i fie de deochi !
Cîrîi o găină outoare.
Dar, să presupunem că vrei să-l faci ochi !
Unde găseşti tigaie-aşa de mare ?

— Ce vă miraţi ? Este un ou banal :
Sîsîi gîsca. Eu n-am ce să contemplu.
Dacă struţul vroia să fie-original
Putea să-l facă... cubic, de exemplu.

După multe discuţii asemănătoare,
Întreţinute de întreg soborul,
Cineva propuse (un vultur, îmi pare) :
— Să vedem ce crede... autorul !

— Păi, ce să cred ? răspunse struţul iute,
Săltîndu-şi peste toţi voinicul gît.
Nu m-am gîndit la ce-o să se discute.
Eu, dragi prieteni, l-am ouat... şi-atît !

Cocoşul şi soarele

Pe bază de experienţă,
Convingătoare-n aparenţă,
Cocoşului i-ntrase-n teastă
Pe undeva, pe lîngă creastă,
Că soarele răsare-n zori
Strigat de el, la cîntători,
Şi dacă n-ar cucuriga
Urcat pe gard, pentru-a-l vedea,
Atunci măreţul disc de foc
Nu s-ar ivi pe cer deloc.

Vieţuitoarele din curte,
Cu minţi mai breze ori mai scurte,
Îl socoteau pe pintenat
Drept capul cel mai luminat,

Şi-i arătau, în mod vădit,
Respectul lor deosebit,
Crezînd că dînsul, bată-l vina,
E responsabil cu lumina.

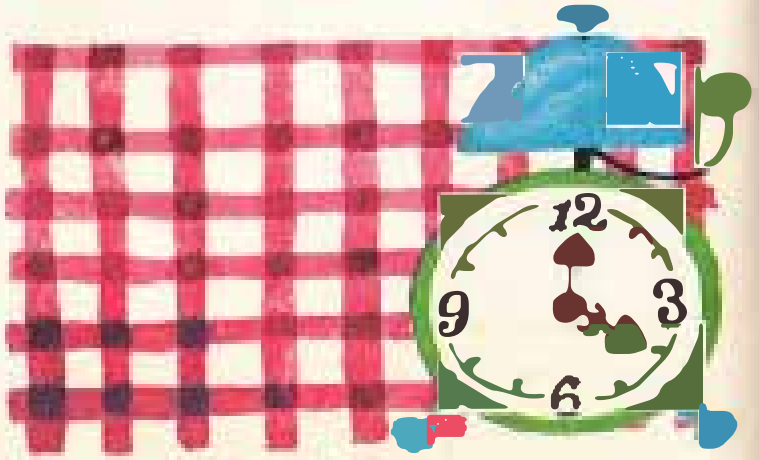

Dar într-un zori cu semne clare,
Cocoşul trase o cintare,
Făcu şi bis şi tris, sculind
Vieţuitoarele pe rind

Să iasă toate în ogradă
Ivirea astrului s-o vadă,
Dar orice drege, orice face,
N-apare soarele, şi pace !

★

Isteţul meu, minca-l-ar gaia,
N-aflase — ş-asta e o lipsă —
Că pentru dimineaţa aia
Se anunţase o ECLIPSĂ !

Plasa de păianjen

Nu mai știu în care an,
Un păianjen dolofan,
Textilist prin ascunziș,
Mai pe lună, mai furiș,
Meșterise-o plasă,
Deasă,
Din urzeală de mătasă,
Și-o ținea la drum mereu,
Ca să prindă-n ea un leu...
Plin de vise și răbdare,
A pîndit lîngă cărare
Multe ceasuri, zile multe,
Ca să vadă și s-asculte,
Pînă cînd o dată
Iată,
Înfoindu-și coama lată,
Leul își miroase hrana
Chiar spre locul cu capcana.
Vînătorul, nemișcat,
Zice-n sine : — L-am mîncat !
Sar de-aici ca un nebun
La momentul oportun,
Iar cînd s-o-mplini sorocul,
Poate-i iau în lume locul !
Plan dibaci... dar vezi, pe jos,
Leul trece tacticos
Și se duce într-aiurea,
Stăpinind semeț pădurea.

Lucrătura cea de ață
O luase pe-o mustață !

Fabula copilăriei

Un cal de lemn, zvîrlit în magazie,
Așa cum pățesc toți bidiviii
La vremea cînd copiii
Își încheie prima copilărie,

Povestea nostalgic și rar :
— Am fost odată armăsar focos,
După părerea mea, chiar
Mai ceva ca al lui Făt-Frumos.

La un semn,
Îmi luam voinicul în spate,
Și minat de un tainic indemn
Zburam din cetate-n cetate,
Din zare-n zare,
Din poiană-n poiană,
După o veșnic strălucitoare
Ileană Cosînzeană !

...S-a întîmplat să-i asculte povestea
Chiar fostu-i stăpîn
(Ceva mai înalt, ceva mai bătrîn !)
Și i-a rostit cuvintele acestea :

— Căluțul meu, este vremea să-ți spui
Un adevăr, chiar dacă te-ar durea :
Pe atunci, prin țara nimănui,
Nu tu zburai, ci fantezia mea !

Fabula unei perechi de foarfeci

Limba foarfecii (cea dreaptă)
Socotea că-i mai deşteaptă

Şi că cea din partea stîngă
Este proastă şi nătîngă.

Deci, smulgindu-se din nit,
Într-un timp s-au despărţit

...Iar de cind muncesc aparte
Una taie foi de carte

(Poţi să spui, fără greşeală :
Muncă intelectuală !)

Şi-alta curăţă bocanci
Ca o brişcă de doi franci.

Care-i asta, n-am aflat
Fiindcă nu le-am însemnat,

Însă după-nfăţişare
E „deşteapta", mi se pare.

★

Tîlcul, cind ai căuta,
Nu e greu să îl dezlegi :
Cîte-odată cam aşa
Se intîmplă-ntre colegi !

Fabula unei mingi de fotbal

Prin nu știu care școală generală,
În sala cu material didactic
Stăteau alături, dintr-o nimereală,
Un glob terestru și-o minge de fotbal. Practic

Fără vreo înrudire-ntre ele,
Dar mingea se trezi că emite
Din vidul craniului său numai din piele,
Niște raționamente, pasămite :

Precum văd, sînt de-aceeași mărime
Cu globul pămîntesc !
De formă nici nu mai vorbesc !
Atit că eu l-am cucerit în întregime

Fiindcă pe-orișice meridian,
Pe orice paralelă-n lung și-n lat,
Există-un stadion sau un maidan
Unde se joacă fotbal, garantat.

— Așa e, soro, bată-te norocul,
(Îi zise globul), dar, ca să te miști,
Adică, pe-nțeles, să iasă jocul,
Mai trebuiesc... și niște fotbaliști !

Fabulă cu o girafă

La-nceput și la-nceput
Cînd girafa s-a născut,
Avea gitul mai normal
(Ca o zebră sau un cal !)
Da-ntr-o zi, cînd să se-adape
Din oglinda unei ape
Ce curgea
Printr-o vilcea,
Se văzu la chip pe Ea,
Și cuprinsă de-ncîntare
Începu să zică, tare :
— Uite ce grozavă sînt !
N-am pereche pe pămînt !
Ce e drept, mi-apar în cale
Fel de fel de animale,
Dar nici unul dintre ele
(Se umflă Girafa-n piele)
N-are-atîtea linii fine
Cite poți găsi la mine !

De atunci (că știu și ceasul !)
Începu să-și urce nasul

Și conform cu-o teză care
E-a lui Darwin, mi se pare,
Peste-un timp (că știu și anul !)
Funcția creă organul,
Pomenindu-se c-un gît
Dezvoltat astfel incit
Foarte lesne s-ar putea
Să îl iei drept macara.
Numai capul, cum să zic,
I-a rămas la fel de mic
Că i-l vezi de jos neclar
...Ca o fundă într-un par !

Cuiul

L-a mîncat rugina tot,
N-are floare, n-are bot
Şi-n cămaşa lui de scrum
Pare pai, zvirlit în drum.

Cocîrjat şi mititel,
Tot mai poţi să calci în el.

Umbra

Pusese cerul pînzele zăpezii
Să se usuce-n marginea livezii

Şi luna, de sub cerga eî cerească,
Se ridica încet, să le nălbească !

Oprit pentru o clipă pe zăpadă,
Să se gindească ce-ar putea să roadă,

Un iepuraş cu trup de statuetă,
Şi-a observat a umbrei siluetă

Lungită peste stratul argintiu
Şi-a exclamat : — Ce mare pot să fiu !

Leul şi ţînţarul

Un ţinţar
Firav fără pereche
Leului i-ntrase
În ureche

Şi-i striga
Mergînd prin junglă-n doi :
— Ia priveşte cum fug toţi
...De noi !

Curajosul

Un elefant şi-un purice, iacă
Peste-o punte trebuie să treacă.

Şade elefantul la-ndoială :
— Mi-e să nu se rupă ! Sînt cam greu...

Puricele zice-atunci cu fală :
— Dacă n-ai curaj, trec întîi eu !

Iluzie

Plutea gunoiul
În izvor
Pe-o dungă
Și se visa
Vapor
De cursă lungă.

Necesitate

Un Muscoi, într-o grădină,
O întreabă pe Albină :

— Pentru ce, cum ştii prea bine,
N-am şi eu un ac, ca tine ?

Zice-Albina : — Prost mai eşti...
Fi'ndcă n-ai ce să păzeşti !

Butoiul

Pîntecosu-ncins cu fier
Și zvîrlit într-un ungher

Ar putea să care-n foale
Niscai sute de ocale.

N-a cărat nici vin, nici bragă,
Pentru că-i lipsește-o... doagă.

Răzbunarea oglinzii

S-a supărat măgarul pe oglindă
Și socotind că n-o să-i mai cuprindă
Urechile, a spart-o-n zece, dar

Cînd și-a privit isprava sub copită
Oglinda, răsturnată și ciobită,
Îl arăta... de zece ori măgar.

Măsurătoare . . . 2
Muntele 4
Fluturaşul 5
Stupul 6
Primul vis . . . 7
Plîngăreaţa . . . 8
Necazul unei pisici . 9
Fabulă cu un balon 10
Cine pe cine ? . . . 11
Cursa 12
Ciocănitoarea . . 14
Veveriţa 15
Ursul 16
Un viteaz 17
Şcolăriţa 19
Tablou de primăvară 20
Lumini în noapte . 21
Noapte pe mare . 22
În livadă 23
Două mere . . . 24
Gutuile 25
La chioşc 26
Rugăminte . . . 27
Purceii 28
Îngîmfatul . . . 29
Hirjoana 30
Un pachet fără adresă 31
Împăratul 32
Vulpea 33
Pupăza 34
Motanul 35
Ceasul şi dicţionarul 36
Tocilarul 37
Sacul şi acul . . . 38
Fabula celor două gume 39
Dialog 40
Cultura buretelui . 41
Plata trufiei . . . 42
O mică deosebire . 43
Tiuga şi harbuzul . 44

Necazul ariciului . 45
Sifonul 46
Combativitatea peniţei 47
Lauda muştelor . . 48
Curajul broscoiului . 49
Nedumerire . . . 50
Fabula invidiei . . 51
Concert într-un laborator 52
Judecata porcului . 53
Oul struţului . . . 54
Cocoşul şi soarele . 56
Plasa de păianjen . 58
Fabula copilăriei . 59
Fabula unei perechi de foarfeci . . . 60
Fabula unei mingi de fotbal 61
Fabulă cu o girafă . 62
Cuiul 63
Umbra 64
Leul şi ţînţarul . . 65
Curajosul 66
Iluzie 67
Necesitate 68
Butoiul 69
Răzbunarea oglinzii 70

Redactor : Viorica Gafiţa
Tehnoredactor : Valeria Pomârleanu

Dat la cules 07.02.1974. Bun de tipar 22.V.1974
Apărut 1974. Comanda nr. 791. Tiraj 29 700
Broşate 29 700. Coli de tipar 5

Tiparul executat sub comanda nr. 125 la
I. P. „Oltenia"

EDITURA ION CREANGĂ

BUCUREȘTI 1974

Lei 10